

Tabitha's bestemming

Van Jane Kirkpatrick verscheen eerder bij Uitgeverij
Mozaïek:

Letitia's appelboom

Web van herinneringen

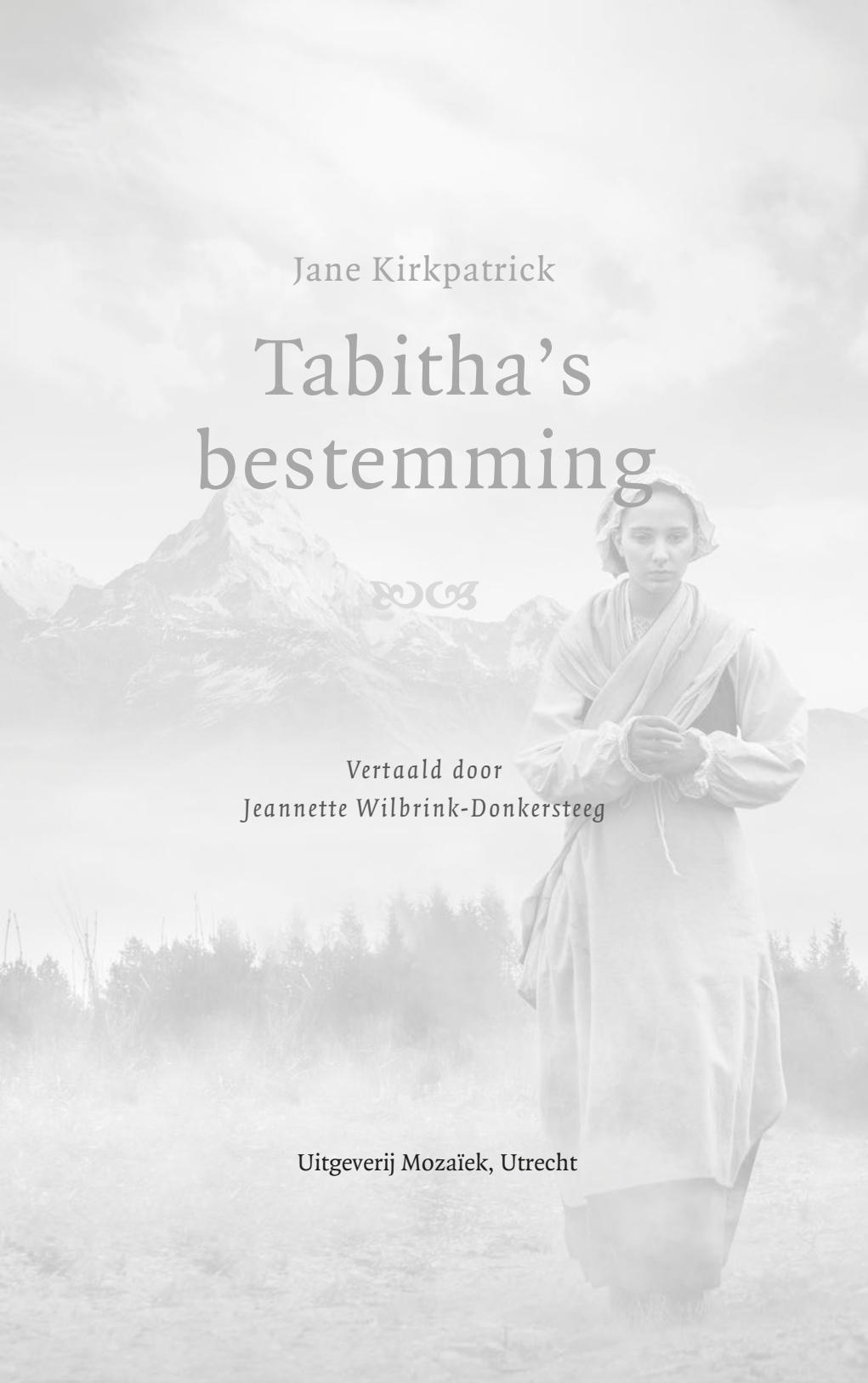
Jane Kirkpatrick

Tabitha's bestemming

Vertaald door
Jeannette Wilbrink-Donkersteeg

Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Dit boek is gebaseerd op historische feiten en gaat over mensen die werkelijk geleefd hebben. Details die niet in de geschiedenis terug te vinden zijn, berusten puur op de fantasie van de auteur.

ISBN 978 90 239 7702 5 (boek)
ISBN 978 90 239 7862 6 (e-book)
NUR 342

Vertaling Jeannette Wilbrink-Donkersteeg
Ontwerp omslag b'IJ Barbara
Omslagbeeld Stephen Mulcahey / Trevillion Images
Lay-out en dtp binnenwerk Gerard de Groot

Oorspronkelijk verschenen bij Revell, een imprint van Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, onder de titel *This road we traveled*
Engelstalige uitgave © 2016 Jane Kirkpatrick
Nederlandse uitgave © 2017 Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

www.uitgeverijmozaiek.nl
Alle rechten voorbehouden

*Opgedragen aan Jerry,
die mij op vele wegen vergezelt*

Niemand was er die dit kende, we zouden alles zelf moeten
uitzoeken.

Rinker Buck

(Uit: *The Oregon Trail: A New American Journey*)

Personen in dit verhaal

Tabitha (Tabby) Moffat Brown	matriarch van de familie Brown
(wijlen) Clark Brown	Tabby's echtgenoot
John Brown	Tabby's zwager, voormalig zeeman
Orus Brown & Lavina	de oudste van de zonen Brown en zijn tweede vrouw, dertien kinderen
Manthano Brown & Catherine	Tabby's jongste zoon en zijn tweede vrouw; ouders van Young Pherne en andere kinderen
Pherne & Virgil Pringle	Tabby's enige dochter en haar echtgenoot
Virgilia	oudste dochter van Pherne en Virgil Pringle
Clark	oudste zoon van Pherne en Virgil Pringle
Octavius, Albro, (wijlen) Oliver	zonen van Pherne en Virgil Pringle
Sarelia Lucia, Emma Pherne, Mary Ella	dochters van Pherne en Virgil Pringle
*Judson Morrow	ossendrijver

Jesse Applegate

initiatiefnemer van de
zuidelijke route

Captain Levi Scott

aanvoerder, gids op de
zuidelijke route

**Nellie Louise Blodgett

reiziger

Fabritus Smith

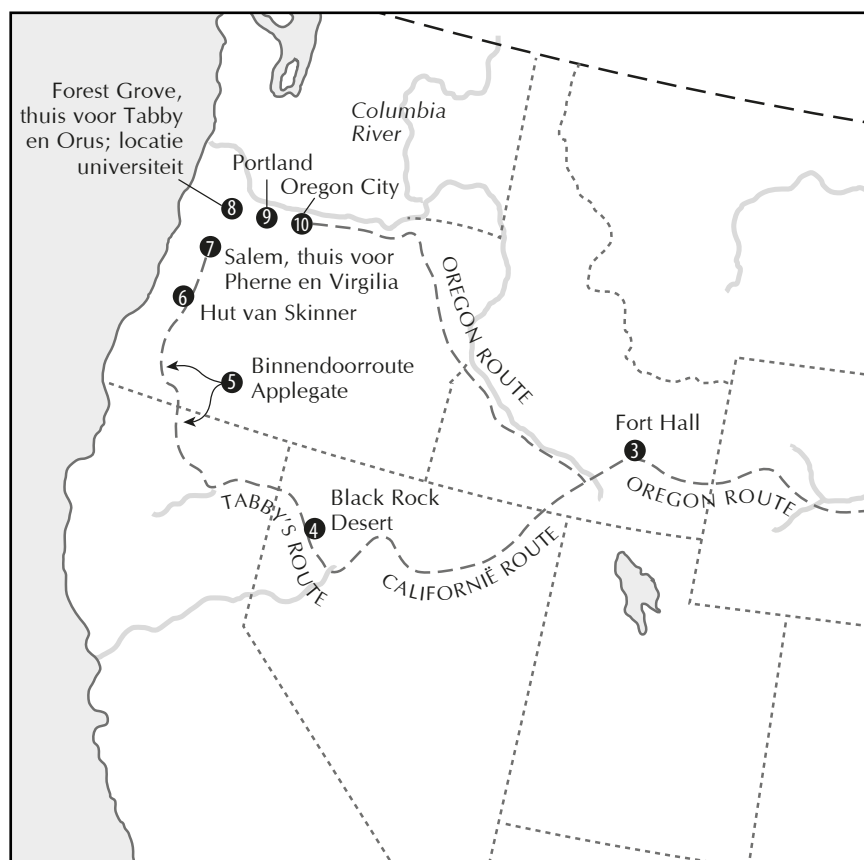
fruitkweker in Oregon en
politicus

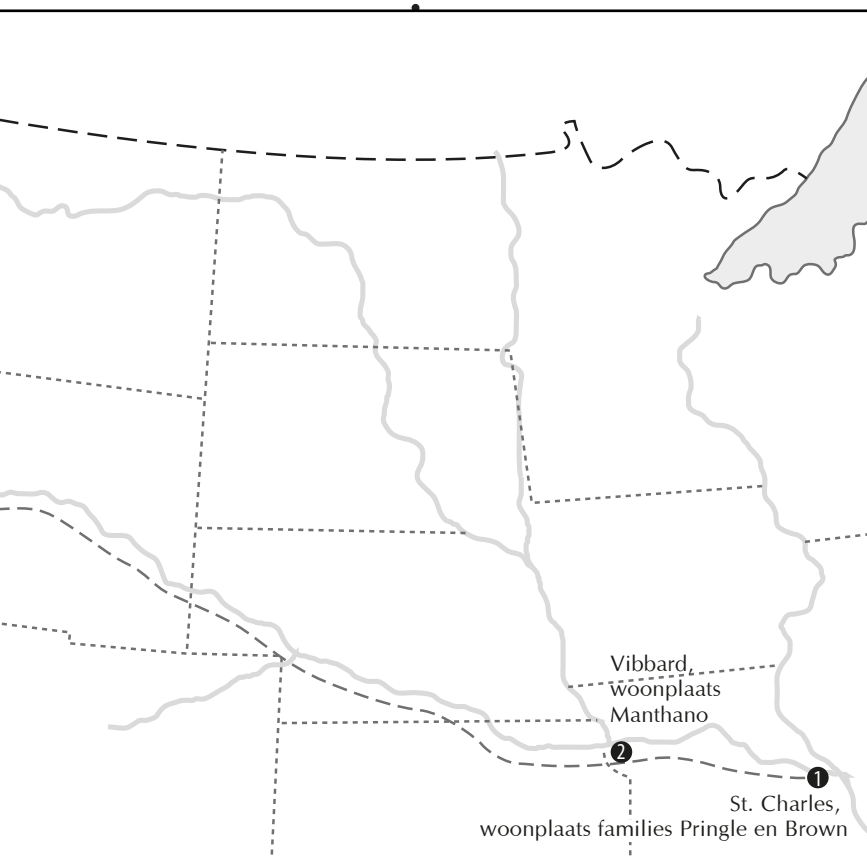
Harvey & Emeline Clark

onafhankelijke zendelin-
gen in Forest Grove

* fictief karakter, zoals het had kunnen bestaan in die periode

** gebaseerd op een historische figuur uit een andere periode

Proloog

November 1846 – Zuidelijke route naar Oregon

Het was een land met hemelhoge hindernissen en huiveringwekkende uitdagingen die meer van een mens vroegen dan zij ooit eerder had meegeemaakt, en ze had toch voor heel wat uitdagingen gestaan gedurende haar zesenzestig levensjaren.

Toch besloot Tabitha Moffat Brown op dit moment en in deze verschrikkelijke omstandigheden, dat de laatste woorden in haar memoires niet zouden zijn: 'Koude. Honger. Verlatenheid.'

Ze haalde diep adem en klopte haar paard op de hals. De sneeuw was even koud als het meer van Vermont. Ze was nu zo ver gekomen, ze had nu zo lang geleefd, het kon toch niet Gods bedoeling zijn dat dit haar einde werd?

Ze moest John weer op zijn paard zien te krijgen. Zo niet, dan zouden ze beiden omkomen.

'John!'

De oudere man in zijn versleten jas en verschoten broek lag op zijn knieën. Gelukkig was hij niet gaan dwalen nadat hij van zijn paard was gegleden. Zijn witte, natte haren plakten, onder een doorweekte hoed, tegen zijn nek. Zijn magere schouders staken aan weerszijden uit als de stokken van een vogelverschrikker, teken van een ernstig te-

kort aan voedsel, teken van gebrek aan hoop.

‘Je mag het niet opgeven, John. Nu niet. Nog niet.’ De wind blies door de dennenbomen; haar tanden klapperden.

‘Kapitein!’ Ze zou kordaat optreden, maar ze stond op het punt in tranen uit te barsten. Zijn naam kreeg ze niet over haar lippen. Deze beste man, die tijdens hun maandenlange tocht meer dan een zwager voor haar geworden was, moest in leven blijven. Hij mocht niet sterven, niet hier en niet nu! ‘Kapitein! Sta op! Red uw schip!’

Hij keek naar haar op, in zijn ogen een glimp van herkenning, maar ook een blik van gelatenheid.

‘Ga maar, Tabby. Breng jezelf in veiligheid.’

‘Waar zou ik zonder jou naartoe moeten, John Brown? Wat een onzin! Jij bent de kapitein. Je kunt niet met schip en al naar de kelder gaan. Ik sta het niet toe.’

‘Schip?’ Zijn ogen kregen een afwezige blik. ‘Maar het is zo lekker warm hier in de schuur. Ruik dat hooi toch eens.’

Schuur? Hooi? Bomen, hemelhoge bomen omringden hen aan alle kanten. Struikgewas, dicht en ondoordringbaar versperde de weg. En het enige wat ze rook, was de geur van nat bos, van een hongerig paardenlijf en – voor het eerst van haar leven voor zover ze zich herinnerde – van angst.

Ze mocht zich niet laten gaan, ze kwamen niet verder als zij ook de moed verloor. Ze wenste dat ze haar wandelstok bij zich had om hem een por te geven. Haar vingers waren ijskoud ondanks de leren handschoenen die ze droeg. De teugels voelde ze nog wel. Dat was een goed teken.

Ze waren wel een mooi stel, zo bij elkaar. Hij, oud en gebogen en hallucinerend; zij, oud en mank en op het punt in te storten. Wat moet ik nu doen? De vraag kwam in haar op als een onuitgesproken gebed. ‘Heb lief en doe het goede,’ schoot haar door het hoofd. Ze moest zien dat ze

hem wat kon opwarmen, anders zou het zijn dood worden.

Met haar magere knieën manoeuvreerde ze haar paard naar de plek waar John in elkaar gezakt was. Op zijn schouders plakte sneeuw.

‘Luister, John. Pak je stok. Hijs jezelf overeind. We slaan een kamp op. Daar, onder die bomen. Kom op, doe het voor de kinderen. Doe het voor mij.’

‘Waar zijn de kinderen dan?’ Hij keek haar aan. ‘Zijn ze hier?’

Ze zou zich van haar paard moeten laten glijden en hem naar een schuilplaats moeten leiden. Als dat niet lukte, als haar voeten niet meewerkten, als ze hem niet tot de werkelijkheid kon terugbrengen met warmte en water en... liefde – ja, dat ook – dan zouden ze hier beiden hun laatste rustplaats vinden. Tabitha Moffat Brown had het zich anders voorgesteld. En alles wat zij van plan was geweest, was haar ook altijd gelukt. Tot nu toe...

Deel I

